

Р Е Ш Е Н И Е

№ 189

гр. София, 03.02.2015 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховен касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение,
в публично заседание на двадесет и пети април две хиляди и четиринадесета
година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАТЯНА КЪНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ЮРИЙ КРЪСТЕВ

БИЛЯНА ЧОЧЕВА

при секретаря Кр. Павлова в присъствието на
прокурора Кр. Колова изслуша докладваното от
съдия ЧОЧЕВА касационно наказателно дело № 515 по описа за 2014 г.
и за да се произнесе взе пред вид следното:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор от
Апелативна прокуратура – София против въззивно решение № 365/14.02.2014 г. на
Софийски апелативен съд, НО, IV-ти състав, постановено по ВНОХД № 653/2013
г., с което е потвърдена присъда № 310/29.10.2012 г. на Софийски градски съд по
НОХД № 4048/2010 г., касаеща цялостното оправдаване на подсъдимите Н. Г. Ц.,
Т. Н. П. и П. В. С. по повдигнатите им обвинения- по чл. 304а, вр. чл. 304, вр. чл. 20
ал. 2 от НК за първите двама и по чл. 304а, вр. чл. 304, вр. чл. 20 ал. 4 от НК за
третия.

В протеста, поддържан и от прокурора при ВКП, се изтъкват доводи за допуснати нарушения на процесуалния закон, свързани с правилната оценка на доказателствата, довели до незаконосъобразно оправдаване на подсъдимите, които са касационни основания по чл. 348 ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Претендира се отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане на апелативната инстанция.

В с. з. пред ВКС подсъдимите Ц., П. и С. лично и чрез защитниците си отчитат изложените в протеста доводи за неоснователни, поради което молят въззивното решение да бъде оставено в сила. Подробни аргументи срещу протеста са изложени и в писмени възражения на защитниците на подсъдимите Ц. и С., както и в писмени бележки на защитника на подсъдимия П.

В последната си дума всеки един от подсъдимите моли протестът да бъде оставен без уважение.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 ал. 1 от НПК, намери следното:

Касационният протест е неоснователен.

От съдържанието на протеста и хаотично изтъкнатите в него аргументи се разбира, че прокурорът изразява несъгласие с някои от приетите за установени фактически обстоятелства, въз основа на които въззивният съд е потвърдил оправдаването на подсъдимите по повдигнатите им обвинения. Макар и със затруднение, ВКС идентифицира, че те са разположени в три основни насоки. На първо място се твърди, че срещите и контактите със св. П. П. са се провеждали по инициатива на подсъдимите С. и П., които са правили предложения за постигане на благоприятен резултат по делото и са обсъждали парите, предмет на подкупа (противно на приетото от САС, че активната страна е бил св. П., който ги е провокирал към даването на подкуп). На второ място прокурорът настоява, че подсъдимият Ц. е знаел за тези срещи и постигнатите договорки, като именно по тази причина не се е явил на разпит на 30.03.2010 г. (обратно на соченото от САС

за липса на такова знание и комуникация с подсъдимите). На трето място се заявява, че сумата в размер на 20 000 евро обективно е била предадена на св. П. П. (а не е с неясен произход, както е приел САС).

Всички тези оплаквания очевидно касаят обосноваността на въззивния съдебен акт, което не е самостоятелно касационно основание за неговата проверка. Доколкото обаче са изложени частични възражения за неправилна оценка на доказателствените средства в контекста на тяхното превратно и непълно обсъждане при извеждане на оспорваните фактически изводи, ВКС намери за необходимо да ги провери на плоскостта относно начина на формиране на вътрешното убеждение на въззивната инстанция и отражението им върху правилното приложение на материалния закон.

Преди да отговори на направените възражения обаче, ВКС намира за строго необходимо да фокусира внимание върху дължимия стандарт, който следва да бъде съобразяван при разрешаване на въпроса дали е налице или не подстрекателство, респ. провокация към извършването на престъпление (вкл. за даване на подкуп в случая), разработен в практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСъдПЧ) и какъв е процесуалният механизъм, който вътрешното право и съдебна практика следва да осигури, за да се не се допусне нарушение на справедливостта на процеса по чл. 6(1) от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ).

Тук е мястото да се отрази, че провокацията към подкуп не е чуждо понятие за българското материално право, като преднамереното създаване на обстановка или условия, за да се предизвика предлагане, даване или получаване на подкуп с цел изобличаване на съответното лице е формулирано като престъпление в текста на чл. 307 от НК. В Постановление № 8/30.11.1981 г. по н. д. № 10/1981 г. Пленумът на ВС изрично е разяснил, че деянието се изразява в склоняване, убеждаване и мотивиране на провокирания да реши да приеме или даде подкуп с цел да бъде изобличен в извършването на това престъпление, както и че органите на властта следва не да улесняват, а да предотвратяват даването на подкуп. Приносното значение на стандарта на ЕСъдПЧ фокусира внимание върху процесуалните аспекти при разрешаването на въпроса дали е имало провокация (при това не само и единствено към подкуп, но и за всякакво престъпление), когато

участници в нея са лица от държавните служби или такива, действащи под техен контрол, поставя изисквания за обхвата и съдържанието на съдебната проверка по направено в тази насока възражение, а също и за начина, по който следва да бъдат третираны доказателствата, събрани в резултат на провокация, така че да не се допусне нарушение по чл. 6(1) от ЕКПЧ. Затова, в контекста на направените в касационния протест доводи, съотносими към констатациите за провокация към подкуп, е необходимо да се провери дали същият е приложен правилно.

В най-общ план стандартът, развит в поредица от решения на ЕСъдПЧ¹, очертава следните принципни положения:

Съвременните предизвикателства и трудности при разследването на престъпления, свързани с организирана престъпност и корупция, особено в съдебната сфера, налагат в отделни случаи прилагането на специални тайни техники (като напр. ползване на агенти под прикритие, платени информатори и др.) за тяхното разкриване и събиране на доказателства с оглед предаването на извършителите на съд, но при спазването на ограниченията за наличието на ясна и предвидима процедура за разрешаване и контрол. Различен обаче е въпросът за възможността за използване на резултатите от тяхното прилагане като доказателства в съдебния процес и поставянето им в основата на осъдителна присъда. Спецификата на тези техники съдържа риск от злоупотреба от страна на агентите, участващи в разследването, който може да бъде проявен под формата на подстрекаване/подбуждане/склоняване/мотивиране/, респ. провокиране към извършване на престъпление². Такова поведение се определя като полицейска постановка/провокация (entrapment или police incitement³), когато операцията е предприета и проведена с цел уличаване на конкретно лице в извършването на

¹ Вж. *Teixeira de Castro v. Portugal* (09.06.1998 г.), пар. 34-39, *Vanyan v. Russia* (15.03.2006 г.), пар. 46-49, *Khudobin v. Russia* (26.01.2007), пар. 128-137, *Ramanauskas v. Lithuania* (05.02.2008 г.), пар. 49-73, *Ali v. Romania* (09.11.2010 г.), пар. 98-105, *Bannikova v. Russia* (04.02.2011 г.), пар. 33-78, *Furcht v. Germany* (23.10.2014 г.), пар. 46-69.

² Вж. дефиницията за полицейска провокация по делото *Ramanauskas v. Lithuania*, пар. 55, включена в материалноправния тест, очертан по делото *Bannikova v. Russia* - „Полицейска провокация е налице, когато служителите – от специалните служби или лица, действащи под техни инструкции, не се ограничават да разследват криминалната дейност по пасивен по същността си начин, а прилагат такова въздействие върху субекта, че го предизвикват/склоняват да извърши престъпление, което той не би извършил, за да стане възможно събирането на доказателства за извършването му и да бъде повдигнато обвинение.”

³ поставяне/устройване/организиране на полицейска клопка/капан, респ. полицейска провокация

престъпление, което то не би извършило без намесата на участващите в нея държавни служители, обичайно от състава на полицейските служби за сигурност или лица, действащи под техни инструкции и контрол. В такива случаи е налице нарушение по чл. 6(1) от ЕКПЧ, при това от самото начало на разследването, което не може да бъде оправдано с обществен интерес в борбата срещу престъпността. Задачата на държавните органи, респ. на полицейските служители, е да предотвратят и разследват престъпления, а не да ги предизвикват. Затова, когато се установят данни за такова поведение, е необходимо вътрешното право и съдебна практика, в изпълнение на задълженията си по чл. 13 от ЕКПЧ, да приложат такъв механизъм за защита, който да послужи за преодоляване на нарушението и елиминиране на неговите негативни последици.

Разработвайки концепцията си за полицейска провокация към извършване на престъпление, ЕСъдПЧ е извел няколко основни критерии за отграничаване на тези недопустими практики, извършвани от лица, определяни като агент-провокатори, от легитимните техники за разследване при ползване на агенти под прикритие. Предназначението им е да подпомогне разрешаването на ключовия въпрос - *дали престъплението е щяло да се извърши без намесата на съответните агенти* или те са упражнили такова въздействие върху лицето до степен да го мотивират/склонят/провокират към извършването му. В тези случаи се приема, че границите на допустима намеса е надхвърлена и е налице отклонение от изискването за пасивно по същността си разследване.

Правилното изясняване на тези съществени моменти предполага необходимост от внимателно *изследване на причините, залегнали в основата на операцията и поведението на органите, които са я провели*. От значение са следните обстоятелства и данни:

1. наличие на проверима по обективен начин информация за причините и целите на операцията:

- имало ли е разумни подозрения за участие на лицето в престъпна дейност или за намерение, или нагласа към извършване на престъпления и в какво се е изразявало това. Предишно осъждане не е достатъчна индикация за настояща криминална активност. Предварителната информация за

нагласа или предразположение към участие в престъпната дейност следва да е налична към момента на първия контакт на лицето с полицията и да е проверима в хода на бъдещия съдебния процес.

2. Наличие на ясна и предвидима процедура за независим съдебен контрол върху разрешаване и провеждане на операцията.
3. Данни за времето и начина на извършване на операцията, както и за характера и степента на полицейското участие.

Всички те са необходими за формиране на преценката дали агентът се е присъединил към вече започналото престъпление или го е предизвикал. От значение е по чия инициатива е установен контакта и оказано ли е било въздействие за извършване на престъплението, има ли проявена от агента настоятелност или друга форма на натиск (като в тази връзка не без значение е естеството на престъплението и уязвимостта на лицето, спрямо което е проявено въздействие).

В практиката си ЕСПЧ ориентира съдилищата към спазването на конкретен процесуален стандарт за разрешаване на въпроса дали е имало или не полицейска постановка/провокация, респ. проявено ли е недопустимо поведение от страна на полицейските служби и агенти, което да обуславя нарушение по чл. 6(1) от ЕКПЧ и какъв е механизмът за неговото поправяне.

На първо място и преди всичко, основното изискване е, че при направено възражение за провокация, *в тежест на прокуратурата е да докаже, че такова не е имало*. Липсата или недостатъчността на информация за причините и целите на операцията, както и на формално разрешение за провеждането ѝ, намаляват потенциала за такова убедително доказване.

На второ място, но с не по-малко важно значение е *съдържанието и обхвата на съдебната проверка по направеното възражение*. Решаващият съд има задължението да анализира всички фактически и правни елементи, които обуславят разграничаване на полицейската постановка/провокация от законните форми на разследване. Това следва да бъде извършено в рамките на *състезателна процедура при спазване равенството на страните*, като на подсъдимия да се предостави възможност да оспори всички данни за причините и целите на операцията, начина

на провеждането ѝ, както и за характера и степента на полицейското участие, да поиска събиране на доказателства, вкл. разкриване на секретни материали и непосредствен разпит на участниците в операцията. В мотивите си съдът е длъжен да анализира задълбочено и всеобхватно събраната информация, като изрази по ясен и недвусмислен начин позицията си по въпроса имало ли е полицейска провокация респ. било ли е допуснато нарушение по чл. 6(1) от ЕКПЧ.

На трето място, при установяване на цитираното нарушение, решаващият съд е длъжен да приложи *ефективен механизъм за поправянето му*. Най-подходящият е след цялостно обсъждане на доказателствената съвкупност да изключи всички доказателства, придобити в резултат на констатираната провокация към извършване на престъпление, проявена от съответните полицейски агенти или да предприеме сходно действие със същия ефект. Основополагащ е принципът, че вътрешното право и съдебна практика не следва да толерират употребата на такива доказателства за осъждане на подсъдимия за престъпление, което той не би извършил без недопустимата намеса на агенти под прикритие, свързани с държавните служби, които в такива случаи имат ролята на провокатори. Само намаляване на наказанието на подсъдимото лице, възприемано като подход в някои европейски държави, не е достатъчно ефективно средство за преодоляване на негативния ефект от употребата на подобни доказателства⁴.

Следвайки посочените дотук принципни положения, ВКС намери доводите в протеста за незаконосъобразно оправдаване на подсъдимите, което да е било свързано с неправилна оценка на доказателствата по делото при изясняване на инкриминираната им дейност и ролята на св. П. П., като напълно неоснователни.

Внимателният прочит на мотивите на въззивната инстанция (независимо от заявените критики към отделни разрешения на първоинстанционния съд, вкл. за невъзможността за ползване на всички резултати от провокацията като доказателства в процеса, което е в съгласие с горепосочения стандарт на ЕСъдПЧ) разкрива картината на емблематичен пример за полицейска провокация, инсценирана и проведена с участието на св. П. П. под ръководството на лица от службите за сигурност, полицията и държавното обвинение. Твърденията в

⁴ Вж. конкретно по този въпрос делото *Furcht v. Germany*, *op. cit.*, пар. 69.

протеста, че при изграждане на изводите за проявена от св. П. П. провокация въззивният съд превратно е оценявал или игнорирал съдържанието на доказателствените средства, са крайно неиздържани и несъответни на действителното положение и доказателствения анализ, направен от САС. Последователно и аналитично, с нужната прецизност и пълнота, въззивният съд е изследвал всички доказателствени материали, съпоставял ги е едни с други, проверявайки тяхната истинност и достоверност, като на тази основа е формирал убеждението си, че без активната намеса на св. П. П. подсъдимите С. и П. не биха се ангажирали в извършването на инкриминирания им корупционен акт, в който е било въввлечено и името на подсъдимия Ц.. В тази посока, данните от разпечатките от мобилните оператори, че С е търсил св. П. – на 16.02.2010, както и на 15.03.2010 г., а П. – на 26.03.2010 г., освен, че не са били игнорирани, както се сочи в протеста, то съвсем не са имали определящо значение за извода за реализираната от св. П. провокация. Същественото е не кой, кого и кога е избирал, а какво е било съдържанието на провежданите разговори с оглед обвинителната теза, която е била основана на показанията на св. П. и записите на тези разговори с технически средства, с които той е бил оборудван. Прегледът на въззивните мотиви ясно демонстрира, че показанията на св. П. не са били пренебрегнати. Обратно, след цялостна, последователна оценка и съпоставка на заявеното от него именно с доказателствата, събрани със СРС, на които обвинението е разчитало, те са били отчетени за недостоверни - за това, че подсъдимият С., респ. П., са били инициатори на първите срещи с предмет на разговор даване на подкуп на св. П. П., за да проведе разследването по сл. дело № 105/2009 г. на НслС („делото на Ц.“, по което той е бил включен в разследващия екип още на 15.02.2010 г.) в благоприятна за Цонев насока, както и за множество други детайли от развитието на случая, за които в протеста не се споменава.

Съдържанието на записаните със СРС разговори в периода 17.03 – 01.04.2010 г. по недвусмислен начин са очертавали, че до срещата между С. и св. П. П. на 17.03.2010 г. в заведение „Б. Ф.“, както и общата среща на С., П. и св. Петров на 18.03.2010 г. в сладкарницата на „Гранд-хотел С.“, нито един от подсъдимите не е знаел, нито е проявявал интерес към сл. дело № 105/2009 г., за да се счита, че

всеки един от тях е имал намерение или нагласа да въздействат за благоприятното му разрешаване в полза на Ц. Още по-малко от разговорите е било изводимо такова намерение на подсъдимия Ц. Изследвайки съдържанието и значението на всяка фраза от тези разговори, САС ясно е формулирал разбирането, че всъщност при тези първоначални контакти идеята за даване на подкуп съвсем не е възникнала самостоятелно при всеки един от подсъдимите, а очевидно е била имплантирана от св. П. П. чрез неговото последователно и целенасочено упорито поведение в изпълнение на предварително разработен план и стратегия за протичане на срещите с участие на служители от МВР и ДАНС (вж. л. 54, л. 75-76 от мотивите). При срещата на 17.03.2010 г. именно св. П. П. е ориентирал темата на разговор към „делото на Ц.“ (избягвайки основната, която е била повод за предходните им контакти), убеждавайки колко сериозно е положението му, той е въвлякъл името на Т. П. като евентуална връзка с Ц. и най-важното – св. П. е определил параметрите на подкупа (50 000 евро за него и 20 000 лв. за експертите) и действията, които следва да предприеме, за да ги получи. Същото се е случило и при срещата на 18.03.2010 г. с участието и на подсъдимия П., на която св. П. отново е разяснявал сложността на положението на подсъдимия Ц. и вариантите за разрешаването му чрез даването на подкуп в размер на общо 60 000 евро.

Данните от записите на въпросните срещи напълно са компрометирали и верността на твърденията на св. П. за предмета на разговора му с подсъдимия С. при срещата им на 12.03.2010 г. в заведение „К.“ (че С. му говорил за сл. дело на Ц. и желанието на последния „да се оправя“). Те са послужили на въззивния съд да изгради и не по-малко важното заключение, че отразеното от св. П. в неговата докладна от 16.03.2010 г. (че С. му бил предложил подкуп от името на Ц.) е невярно, а именно това е било използвано като основание за образуване на ДП и предприемане на действия за подслушване и проследяване на тримата подсъдими, както и възлагане на св. П. на конкретна роля при срещите им от 17.03.2010 г. нататък – роля, която е била сходна с тази на агент под прикритие без същият да е имал такова формално качество, нито да е била приведена в действие процедурата по разрешаване и контрол на такава специална техника за разследване.

Всъщност по всички тези въпроси мотивите на въззивния съд са пределно ясни и изчерпателни и ВКС не намира за нужно да ги преповтаря. Основното, което следва да се отбележи и то в контекста на оплакванията по протеста е, че изводите за това кой е бил активна страна при първоначалните контакти, са построени върху изключително детайлен анализ и съпоставка на наличната информация. Даден е и отговор в коя част се кредитират показанията на св. П., а в друга се отчитат за недостоверни, което е сторено и по отношение на обясненията на подсъдимите. Преценката за провокация към подкуп обаче не е била изградена единствено върху факта за проявената активност на св. П. при първоначалните контакти, но и с оглед цялостното му поведение, разгледано в неговата последователност и връзка с това на подсъдимите. Внимателно са обсъдени всички аспекти относно причините за започване на операцията, начина ѝ на провеждане, респ. характера и степента на участие на св. П. и службите, под чийто контрол и инструкции е действал, разкривайки действителната картина на разследване, което се отклонява от принципите за законност и справедливост.

Обстоятелството, че подсъдимият С. се е поддал и се е съгласил да посредничи, а впоследствие подсъдимият П. е обсъждал детайли от предложената му от св. П. корупционната сделка, не променя по никакъв начин безспорно установеното положение за осъществената от св. П. провокация, без която случаят не би имал това развитие.

В тази насока, макар САС да не е посочил изрично, че прилага стандарта на ЕСъдПЧ при изследване на въпроса за провокацията (за разлика от СГС), практически се е съобразил с основните му изисквания, недопускайки осъждане на подсъдимите за деянието, което им е било инкриминирано. Обстоятелството, че формално е посочил други основания за оправдаване (за несъставомерност на деянието на подсъдимия С. като помагач и недоказаност на това на подсъдимия П. и Ц.), то изводите му неизбежно са свързани с осъществената провокация от страна на св. П. и недопускането на възможността резултати от такова поведение и практика при разследването да бъдат използвани за осъждане.

Изцяло неоснователни са застъпените в протеста твърдения, че подсъдимият Ц. през целия период до даването на подкупа е знаел с подробности какво се случва

на срещите, което според прокурора е било изводимо от неявяването му на разпит на 30.03.2010 г. В изпълнение на своите задължения въззивната инстанция внимателно е изследвала този въпрос и е изложила конкретни и убедителни аргументи защо приема, че Ц. не е имал такова знание. Обясненията му, че той не е имал контакти с подсъдимия П. (а и такива не са били установени въпреки приложените спрямо него СРС), както и че неявяването му на разпит е било свързано с постъпване в болница за планова операция на 29.03.2010 г. (доказано с нужната документация), очевидно не са били опровергани от обвинението, поради което и САС оправдано не си е позволил да се позовава на предположения. Доколкото не се изтъкват никакви съображения за неправилна оценка на доказателствата, които са послужили за формирането на този извод, а от друга страна мотивите на САС са достатъчно ясни и изчерпателни (вж. л. 45-48), то ВКС не намира за нужно да предлага повече разяснения във връзка с оплакване за необоснованост, което не е касационно основание.

Лишено от основание е и възражението в протеста по повод парите, предмет на подкупа (100 броя 200 еврови банкноти), за които се сочи, че обективно са били предадени на св. П. от подсъдимия П., противно на приетото от САС, че са били с неясен произход. Оплакванията на прокурора, че в тази връзка е бил даден приоритет на обясненията на подсъдимия П. от съдебната фаза (че в хартиения плик са се съдържали неденоминирани български лева, а не сумата 20 000 евро), като същевременно не са били съобразени дадените от него на ДП (за предаден му от непознато лице бял запечатан плик, който той разпечатал и установил банкноти от 200 евро и същия плик предал при срещата му със св. П. П. в нотариалната кантора) не представлява верен прочит на въззивните мотиви (вж. л. 42-45). Съвсем очевидно е, че САС не само не е проявил доверие към твърденията на подсъдимия П. от съдебната фаза, но и внимателно и критично е обсъдил обясненията му от ДП в съчетание с всички други данни за плика, в който са се намирали банкнотите и начина, по който са били приобщени като веществени доказателства по делото. Съпоставката на данните за състоянието и съдържанието на плика, който подсъдимият П. е твърдял, че е предал на св. П. (на ДП - запечатан, който той разпечатил и установил 200 еврови банкноти, а в съдебната фаза –

незапечатан плик със стари банкноти, съответно и в двата случая запечатан плик), пликът, който св. П. е предал с протокол за доброволно предаване (запечатан, в който са установени 100 банкноти по 200 евро, а това е могло да стане чрез запечатването му) и предадения за експертно изследване (незапечатан с неотлепена защитна лента, т. е. без следи да е бил запечатан и запечатан), върху който са били открити дактилоскопни следи само от св. П. и следователя, са породили сериозни съмнения за идентичността между получения от св. П. плик и този, който той е предал на следователя. Нещо повече, с оглед особено ролята на св. П. в цялата операция, странното му поведение да не предаде плика с банкнотите непосредствено след получаването му от подсъдимия П. и излизане от кантората (където са се намирали служители на ДАНС, прокурор от СГП и следовател) и необяснимото поведение на разследващите, които не са предприели мерки да изискат това да бъде сторено, разумно са дали основание на САС да не изключи възможността от манипулация на плика и неговото съдържание преди съставяне на протокола за доброволно предаване от 01.04.2010 г. Това е и решаващото основание да не приеме, че подсъдимият П. му е предал плик, съдържащ сумата от 20 000 евро, явяващи се предмет на престъплението подкуп.

При това положение, след като въззивната инстанция е извършила всеобхватен анализ на всички доказателствените източници, като е изложила подробни, ясни и убедителни съображения за това, поради какви причини намира обвиненията за доказателствено неподкрепени (поради използването на нелегитимни способи за разследване с оглед осъществяването на провокация, резултатите от които не могат да бъдат използвани за осъждане), поради което и е потвърдила оправдателната присъда, няма основания да се счита, че вътрешното ѝ убеждение е било опорочено, вследствие на което и материалният закон е бил приложен неправилно.

Предвид изложените съображения, настоящият съдебен състав намери, че не са налице сочените касационни основания и въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изложеното и на основание чл. 354 ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 365/14.02.2014 г. на Софийски апелативен съд, НО, IV-ти състав, постановено по ВНОХД № 653/2013 г., с което е потвърдена присъда № 310/29.10.2012 г. на Софийски градски съд, НО, 24-ти състав по НОХД № 4048/2010 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.